MARC QUINN

Autor: Ilinca Bernea | 30 noiembrie 2021

Marc Quinn, artist contemporan britanic, născut în 1964, s-a consacrat la începutul anilor 1990 cu lucrări șocante, concepute avangardist-experimental și provocator.

În 1991, face istorie cu sculptura sa, „Self”, o piesă a capului artistului, realizată în întregime din sângele său, înghețat și păstrat la temperaturi sub zero grade. Sculptura este menținută „în viață” doar de o sursă de energie electrică. Această creație este premeditată să fie o alegorie a altor forme de dependență care conectează viața umană la tehnologii și un mod de a semnala faptul că esența vieții este organică. Artistul e preocupat de substanțialitatea existenței și de materia vie, el sculptează în carne macră... De asemenea, una dintre lucrările sale aclamate este o creație din 2000, o grădină botanică înghețată și expusă în Fondazione Prada din Milano. Este și autorul unei serii de zece sculpturi în piatră care înfățișează embrioni umani pe parcursul etapelor dezvoltării lor și al unei expoziții cu sculpturi ale unor oameni obișnuiți, cu trupuri prea puțin apolinice, trupuri comune, dar cu membre amputate.

Preocuparea pentru corp este laitmotivul explorărilor sale artistice. El are în vedere o revalorizare a corpului real, neidealizat și netransfigurat în sens pitoresc și agreabil sau stigmatizat prin prisma unor idei religioase. Nu caută nici să îl focalizeze într-o estetică a urâtului, ci pur și simplu să îi reconstituie dimensiunea reală, contingentă, vitală și viscerală. El se opune „utopiilor corpului” pe care le evocă Foucault, tuturor acelor ficțiuni culturale care îl reconfigurează și reinventează, care îl deformează și sublimează, fantasmatic, făcând din el calul de bătaie al unor considerente de natură non-biologică...

El caută să-i restituie corpului adevărul intrinsec și demnitatea. Personajele din sculpturile lui nu sunt modele de robustețe, sănătate și armonie. Artistul ne arată că o ființă întrupată are un potențial de expresivitate estetică și fără să aibă aparențe de „erou”, și fără să prezinte o imagine cu forme armonioase – fără să fie întreagă, sănătoasă, viguroasă. Estetica lui se opune celei care interpretează și transfigurează

realitatea, fiind una asumat contra-idealizantă.

Dintre toate seriile lui, cel mai mult mi-a plăcut una care chestionează dualismul minte-corp, cel care e pilonul întregii civilizații apusene. Din punctul lui de vedere, această schismă care există în sinea fiecăruia e o traumă, o rană și o continuă stare de conflict interior. O altă lucrare, cât se poate de sugestivă și subversivă, atacă teoria contemporană a genurilor, potrivit căreia psihismul ar fi desprins și autonom față de fiziologie; identitatea și imaginea de sine ar fi independentă de trup și genul de sex. Lucrarea îi prezintă pe Adam și Eva într-o sculptură nud. Priviți din spate, par un bărbat și o femeie obișnuiți. Din față, însă, sexul fiecăruia e inversat. Oroarea pe care o inspiră anomalia ridică întrebări cu privire la discursurul cultural dominant care complică și încurcă lucrurile până la confuzie.

Imagini: Pagina personală a artistului Marc Quinn